

Nr 86.

Av herr **Persson** i Svensköp **m. fl.**, om överflyttande av förmedlingen av statsunderstöd till betesförbättringar från lantbruksnämnderna till hushållningssällskapen.

Vid utarbetandet av de riktlinjer för den framtida jordbrukspolitiken, som antogos av 1947 års riksdag, framkommo delade meningar dels i fråga om gränsdragningen mellan yttre och inre rationalisering och driftsrationaliseringen och dels om uppdelningen av rationaliseringsarbetet på de organ, åt vilka ledningen av detta arbete skulle anförtros. 1942 års jordbrukskommitté hade hävdat den meningen, att till driftsrationaliseringen skulle hänföras åtgärder för betesförbättringar och siloanläggningar och att dessa således skulle läggas inom hushållningssällskapens arbetsuppgifter. Av remissinstanserna drev i synnerhet lantbruksstyrelsen mycket starkt den linjen att all verksamhet, som kunde hänföras till den inre rationaliseringen, borde överlämnas till hushållningssällskapen. Styrelsen anförde bl. a. att det samband, som råder mellan flertalet av de av kommittén berörda åtgärderna för inre rationalisering å ena sidan och driftsrationaliseringen å andra sidan, uppenbarligen var betydligt starkare än sambandet mellan yttre och inre rationalisering. Förstnämnda samband var utan tvivel så starkt att det icke utan våda kunde sönderbrytas. Ett mycket stort antal övriga remissinstanser uttalade på olika sätt samma mening.

Departementschefens förslag till 1947 års riksdag innebar i fråga om gränsdragningen att betesförbättringar och siloanläggningar — vilka dock förklarades vara gränsfall — hänfördes till inre rationalisering och att endast driftsrationaliseringen lades inom hushållningssällskapens arbetsuppgifter. Riksdagen antog detta förslag på hemställan av särskilda utskottet, men elva ledamöter i detta utskott hade reserverat sig till förmån för den meningen, att hushållningssällskapen jämte driftsrationaliseringen även skulle omhänderha jordförbättringsverksamheten. Det syntes reservanterna obestriddigt, att det i rådgivnings- och upplysningsverksamheten bland jordbrukarna är omöjligt att skilja på driftsrationalisering och jordförbättringsåtgärder. Om man delade upp ledningen av denna verksamhet på olika organ skulle följderna bli en konstlad skillnad mellan dessa båda grenar av rationaliseringsverksamheten till skada för verksamheten och till ökande av dess kostnader.

Hushållningssällskapens förbund har nu i skrivelse av den 7 oktober 1950 hos Kungl. Maj:t hemställt om förslag till 1951 års riksdag i syfte att förmedlingen av statsunderstöd till betesförbättringar återfördes till hushållningssällskapen. I likhet med förbundet äro vi av den meningen, att

betesförbättringsåtgärderna i vissa avseenden skilja sig från andra inre rationaliseringsåtgärder och med minst lika stor rätt kunna hänföras till driftsrationaliseringen. Det har också visat sig att med den ordning, som nu råder, onödiga resor och kostnader uppkomma, därför att såväl hushållningssällskapens som lantbruksnämndernas tjänstemän konsulteras i frågor som gälla jordbrukets betesförhållanden. Oavsett om dessa skola tillföras den inre rationaliseringen eller driftsrationaliseringen — varom tvist synes råda även på mycket sakkunnigt håll — anse vi att denna verksamhet bör handhållas av hushållningssällskapen. Att utvecklingen på beteskulturens område inom det mindre jordbruket mattats av under de senaste åren, som förbundet i sin framställning gör gällande, är även enligt vår mening en mycket betänklig företeelse.

Vi hemställa därför,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte begära förslag till sådan ändring av den statsunderstödda rationaliseringsverksamheten inom jordbruket att förmedlingen av statsunderstöd till betesförbättringar överflyttas från lantbruksnämnderna till hushållningssällskapen.

Stockholm den 23 januari 1951.

Nils Persson
i Svensköp.

Nils G. Hansson
i Skegrie.

Rudolf Boman
i Kieryd.

Johan Ahlsten.

Edvin Jacobsson
i Igelsbo.

Gunnar Larsson
i Luttra.

Eric Nilsson
i Svalöv.

David Boman
i Stafsund.
